

[Ellen Strange Petersen.]

til fra privat side ydede støtte faldt bort. En sådan lovændring vil jeg gerne efterlyse. Får man egnede afvænningshjem, som det lovforslag, vi i dag behandler, jo tilsigter, vil det være en nyttig foranstaltning. Mange tilfælde af hustrumishandling, børnemishandling, husspektakler o. lign., som ikke bliver til kriminelle sager, kunne sikkert derved undgås. Tvang bør være en nødudvej, og man må stræbe efter at komme videst muligt ad frivillighedens vej på så tidligt et stadium som gørligt; men erfaringerne fra Norge og Sverige, hvor man ifølge love fra de seneste år har mere tvang end her i landet, tyder på, synes jeg, at der ad den vej kan opnås gode resultater.

Så er der til slut spørgsmålet om tilskudsordningen for klinikkerne. Det er foreslået, at den takstmæssige betaling på ambulatorierne skal udredes af den pågældende opholdskommune i henhold til forsorsloven, og at kommunen derefter skal kunne få $\frac{4}{10}$ refunderet fra det mellemkommunale refusionsforbund og $\frac{3}{10}$ fra staten. Det frygtes i visse kommunale kredse, at denne ordning vil medføre et administrationsbæsvær, der ikke står i forhold til de reelle udgifter ved et ambulatoriums drift, og jeg ønsker derfor også dette spørgsmål overvejet nærmere i udvalget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det lovforslag, vi behandler, er efter min opfattelse udtryk for ønsket om at udbygge resocialiserings- og forebyggelseslinjen i dansk sociallovgivning, og et sådant skridt hilser jeg med tilfredshed.

Tidligere nøjedes lovgivningen her i landet væsentligst med at begrænse alkoholforbruget ved en høj beskatning og ved at tage sig af de karaktersvage — som man kaldte dem, der ligger under for misbrug af alkohol, og som det ærede medlem hr. Heilesen i hvert fald stadig generelt kalder dem — når de havde søgt offentlig hjælp eller var kommet i konflikt med loven. Sindssygehospitaller, afvænningshjem og arbejdsanstalter blev de drikfældige henvist til, og det betød langvarige ophold, og at forholdsvis få blev varigt egnede til en normal tilværelse. Det egentlige retningsarbejde, som blev foretaget hist og her, overlod man til det private initiativ. Så kom lægeviden-

skabens fremskridt med opfindelsen af antabus o. lign. og med en forståelse af, at alkohollidelse er en sygdom, som kræver behandling. Dette har i vide kredse fremkaldt et nyt syn på de alkohollidende og har skabt muligheder for et resocialiseringsarbejde med gode resultater.

Når det blev sagt, at alkoholisme ikke er en sygdom, vil jeg ikke strides om ord, men jeg vil bede om, at man læser den beretning, som står i anstaltskommissionens betænkning, af dr. med. Erik Jacobsen, indeholdende en skildring af, hvad alkohollidelse vil sige. Han siger ganske klart, at den indtræder først, hvis man begynder at drikke alkohol og drikker en betydelig mængde. Så viser der sig nemlig den forskel på mennesker, at nogle er i stand til at holde alkoholnydelsen under kontrol og kan blive ved at drikke alkohol hele livet igennem — jeg er glad for, at jeg hører til den kategori — uden at tage skade af det, medens andre mennesker ikke kan tåle det, men må holde op, må vænnes fra at drikke alkohol, hvad jeg selv synes må være svært. Naturligvis, der er mennesker, som mener, at man aldrig skal smage alkohol, fordi der er en lille kategori af mennesker, som er alkohollidende, fordi de ikke kan tåle alkohol, men det ville da være helt hen i vejret, om alle mennesker skulle holde op at drikke alkohol. Hvis man kunne få det forhold, jeg her har nævnt, klart frem i skolen, ville det være udmærket med en vis alkohollære dér. Men det er ikke så enkelt og så simpelt, som man troede i gamle dage, med alkoholmisbruget. Lægevidenskaben har klart fremhævet de ting, som jeg har fremhævet her, og jeg vil rette en tak til anstaltskommissionen, fordi den så alvorligt har kulegravet hele dette spørgsmål, således som det er kommet til udtryk i betænkningen om for sorgen for alkohollidende, og udtrykke min anerkendelse af, at man ikke har begrænset sig til at behandle spørgsmålet som et forsørgelsesproblem, sådan som kommissoriet i og for sig gav mulighed for, blot i tilknytning til, om der skulle ydes offentlig hjælp eller ej, men har taget hele problemkomplekset om alkoholmisbrug op til behandling.

Lovforslaget bygger på en udvikling, der allerede er i gang forskellige steder i landet; det er ikke noget uprøvet, forslaget går ind for. Den ambulante behandling kræver imid-